

Це вона

Я стояв у заціпенінні, дивлячись на зникаючий у вдаль слід її тіні. Ступаючи повільно, немов за вітром, її злегка змазаний силует плавними кроками йшов скрізь неминучість. Метр за метром кроки її громом лунали в тиші, змушуючи вібрувати і без того напружене повітря.

Відстань між нами переростала в нездоланну прірву, перетнути яку під силу тільки справжнім почуттям. Кожна секунда нашого життя була наповнена ними до країв, дозволяючи побачити світ райдужним сяйвом.

Через століття, щось інше прийшло в наш світ, щось холодне і пусте. Воно ставало все більше і більше, поки навіть сама його незначна малість, сплячим зерном не була посіяна у всьому живому. Воно чекало свого часу, зачавшись в глибині холодних гір, занурившись на саме дно океану, завмерши в льодах - воно чекало своєї години.

Граціозними рухами падав останній лист лотоса. Підхоплений стрімким потоком в колись тихій воді, він кинувся слідом за бурхливим потоком, повністю поглинений чорними водами. В одну мить, рваними зітханнями наповнилися наші душі, розділившись навпіл. Їдке, порожнє і найголовніше незвично чуже повітря з нестримним гулом увірвалось у наші легені. П'ярко плавно все миготіло навколо нас і лише чорна прірва залишалася незмінною. В агонії останніх хвилин, душа розкололася.

Немов у момент народження зірок, два промені світла прокололи нас, ставши маленькою іскоркою в глибині кожного. На жаль для кожного з нас, доля сплела різні нитки і ми розуміли це, але все ж щось не давало відвести погляд один від одного. Врівноваженим, рівним і пустим поглядом ми дивились скрізь друг друга, і лише теплий шепіт вітру злегка зігрівав крижані почуття. В очікуванні останнього моменту, я стояв і дивився на неї, побачивши відображення себе, як раптом щось блиснуло в її очах і тут же зникло. Це вона – подумав я.

Крицький О.